

Marjan Laaper (1971)

Marjan Laaper heeft een voorkeur voor het filmen van dingen die over het algemeen gemakkelijk aan onze aandacht ontsnappen. Haar videoprojecties verwijzen vaak op symbolische wijze naar de universele aspecten van het bestaan.

In de video die te zien zijn in de tentoonstelling spelen dieren de hoofd rol.

Deze dieren video's hebben een schijnbare eenvoud. Door het verstilde karakter hebben ze veel weg van langzaam tot leven gekomen foto's.

Zo toont het werk 'Bystander intervention' een logge ijsbeer die met zijn hoofd op een muurtje uitrust. Naast het hoofd van de beer is een vogeltje geland dat voortdurend heen en weer hupt. Zo af en toe trekt de beer een lip of een ooglid op, alsof hij reageert of het wakkere gekwetter van de vogel.

Door de duur van deze uitzonderlijke situatie kan de toeschouwer niet anders dan nieuwsgierig worden naar de afloop. Het liefst zouden we iets van de communicatie tussen beide begrijpen.

De titel van het werk refereert aan een term uit de psychologie waarmee men probeert te verklaren wat omstanders ervan weerhoudt om in noodsituaties in te grijpen. Naar het schijnt reageren we niet op objectieve gebeurtenissen maar gaan we af op onze eigen, subjectieve interpretatie.

Menselijk gedrag en de ervaring van het alledaagse vormen in het werk van Marjan Laaper steeds het vertrekpunt. In haar recente werk maakt ze onder meer gebruik van onze neiging om menselijke eigenschappen aan dingen en dieren toe te dichten. Door herkenning en projectie maken we het dier tot metafoor of symbool. In deze expositie nodigt Marjan Laaper ons hiertoe uit, maar tegelijkertijd zorgt ze ervoor dat we ook onszelf moeten bekijken zoals we het werk bekeken.

